

KAPITOLA PRVNÍ

Probudil ho chlad, který mu od odkrytých nohou přecházel do celého těla. Schoulil se tak pod tlustou peřinu a přitulil se k ženě, která tiše podřimovala vedle něho. Po chvíli se jej však zmocnila neutuchající žízeň, proto vyklouzl z postele a došoural se do kuchyně. Cestou popadl tmavomodrý župan, aby zakryl své ohanbí. Než to udělal, tak naplno pustil vodu a zhluboka se nalokal přímo z kohoutku. Voda mu stékala po jeho třídenním strništi, proto si ústa utřel do županu načež vyhlédl ven z okna. Při tom se zmateně drbal ve svých černých kučeravých vlasech. Přistoupil blíže, až tak, že skoro namáčkl svůj dlouhý nos přímo k okenní výplni a hleděl nevěřicně ven. Jeho pozornost zaujal most vedoucí přes říčku. Byl kompletně zanesen bahnem. Říčka se navíc zdála neobvykle rozvodněná, což se dalo přičíst vytrvalým deštům, které poslední týden sužovaly vesnici Telecí a kazily tak obvykle příjemné červnové počasí. Nyní to vypadalo, že se místní obyvatelé jen o chlup vyhnuli záplavám.

„Kdepak jsi Emile?“ zaslechl z ložnice ženský hlas.

„Jsem v kuchyni zlatu, vypadá to, že jsme byli skoro pod vodou.“ Odvětil Emil Cárek, jenž stále zíral z okna.

„Za celý svůj život tu záplavy nepamatuji,“ hlesla z ložnice žena, v jejímž tónu však zazněly mírné obavy.

„Půjdu se podívat ven, jestli se bláto nevyvalilo i na tvoji zahrádku.“ Usoudil Emil a přesunul se zpět do ložnice. Z postele na něho hleděla blondatá žena zhruba v jeho věku. Mírně se usmívala a dávala tak najevo, že i pětadvacetileté ženy, dokážou tu a tam působit na výsost roztomile. Tak to alespoň vnímal Emil.

„Možná bys měl už začít říkat na naši zahrádku,“ pokárala jej stále se usmívající blondýna, která na rozdíl od Emila disponovala malým myším nosíkem a její oči se leskly jako dvě blankytné studánky. Emil na její poznámku nic neřekl, pouze se ušklíbl a začal se oblékat.

„Sám víš Emile, že už to všichni ve vesnici o nás vědí, vždyť tu občas parkuješ i své služební auto, tak proč konečně neopustíš ten krčálek v bytovce a nenastěhuješ se ke mně?“ nepouštěla se tématu žena.

„Ještě je čas Jano, musíš to prosím tě nechat na mně,“ odvětil Emil. Z Janina výrazu se dalo vyčíst, že se s podobnou odpovědí setkala již mnohokrát před tím. Protočila tak panenky a zachumlala se do peřin.

„Pořádně se obleč, určitě je tam zase počasí pod psa!“ houkla na něho, když vycházel z pokoje. Emil pouze přikývl a vydal se ven. Přemýšlel o Janiných slovech. Obecně vzato, nebyl proti nastěhování se do její staročeské chalupy. Vlastně se mu tady velice líbilo. Problém však tkvěl v něčem jiném. Emil Cárek se živil jako kriminální vyšetřovatel. Pracoval v patnáct kilometru vzdáleném městě, jménem Polička. Avšak jak to u této profese leckdy bývá, nestávalo se výjimkou, že si brával práci domů. Nechtěl proto riskovat, že by Jana některou z jeho složek otevřela a vykoukla na ni třeba nafouknutá mrtvola, kterou jeho kolegové vytáhli z řeky a na jejímž těle byly patrné známky uškrcení. Nebyla náhoda, že si vzpomněl právě na tento případ. Přesně takto nalezl smrt Jany zesnulý manžel. Kopii složky z tohoto případu měl stále doma, byť se to stalo již skoro před pěti lety. Jeho kolega Radek Lorenc mu sice před časem zabavil originál, když jej neočekávaně navštívil a spatřil onen otevřený spis na stole v obývacím pokoji. Emil ho však měl pro jistotu ještě dvakrát okopírovaný. Z nějakého důvodu jej nedokázal vyhodit a ve volných chvílích ho bezútesně studoval. I proto nemínil svůj byt prozatím opouštět.

„Kde jsou ksakru ty holínky!“ zaklel, přičemž se přehraboval v botníku, jehož obsah tvořily hlavně dámské boty. Gumáky, které “zdědil” po Renném Vondrovi, zesnulém manželovi Jany Vondrové, najít nedokázal. I po letech, kdy s ní udržoval milostný vztah, mu stále přišlo zvláštní půjčovat si věci po jejím bývalém. Nejen proto, že sám měl minimálně o číslo a půl menší velikost než zesnulý Vondra. Zdálo se mu zkrátka divné nosit boty a oblečení po zavražděném. Holínky by se však do bažiny, kterou venku zanechalo nevlídné počasí, zrovna

hodily. Teď po nich však nebyla ani stopa. Po několika minutách marného hledání si tak obul své ošoupané tenisky, ve kterých předchozího odpoledne za Janou přišel z nedaleké bytovky. Přes sebe přetáhl černý pánský kabát do deště, jenž zde rovněž zůstal po Renném a který zapáchal jakousi zatuchlinou smísenou s houbami. Emil si vzpomněl, že když předchozího dne přišel v sychravém nečasu k Janě, tak jej měla na sobě a úzkostlivě prováděla postřík proti plísním na jahody, takzvanou chytrou houbou, která nejlépe účinkuje právě za vlhka. Emil nad tím mávnul rukou. V práci se leckdy setkával s mnohem odpudivějšími páchnoucími věcmi. Hlavně v případech, kde se řešila vražda a rozkládající se ostatky. Při tom mu v paměti opět vytanula vzpomínka na nafouknuté tělo bývalého majitele onoho kabátu, který na sebe právě ledabyly natáhl.

Vyšel před dům a jeho tělo polil chlad. Sice již nepršelo, ale ve vzduchu se stále držela vlhkost, způsobená několikadenními vytrvalými lijáky. Kabát tak zapnul až ke krku a ruce strčil do kapes.

„To je mi ale přenádherný začátek léta.“ Utrousil ironicky, přičemž věděl, že první červnový víkend zřejmě celý stráví s Janou v posteli. To mu však až tolik nevadilo. Zahrádkaření nepatřilo k jeho oblíbeným činnostem, byť jí to nikdy nepřiznal a obvykle svorně pomáhal plet a okopávat záhony.

Opatrně kráčet po nerovné betonové cestičce, vedoucí až pod okna kuchyně, kde se nacházela zahrada. Po krátkém ohledání zjistil, že rostliny neutrpěly žádnou závažnou ujmu. Bláto se tak zřejmě vyvalilo pouze na nedaleký most a na cestu, ale do zahrady, která vzkvétala jenom pár metrů od říčky, se naštěstí žádné nedostalo. Emil tak pohlédl přes pletivový plot směrem k říčce, kterou takto rozvodněnou nepamatoval. Zdálo se, že kdyby pršelo jen o jediný den déle, tak by dozajista přetekla. Zkoumavě zhodnotil i most a rovnoměrný nános bláta. Bylo očividné, že toho rána po mostě nikdo nepřešel ani nepřešel autem, protože nános nezaznamenal jedinou trhlínku. Emil věděl, že bude potřeba obejít sousedy, aby společně tu spoušť odházeli, než zatuhne. Poté se nepatrně otrásl zimou. Zdálo se, že dnes bude opět

sychravo, proto nemělo význam s úklidem bláta nějak zvlášť spěchat. Rozhodl se proto, vydat zpět do vyhřáté postele za Janou.

Když obešel dům, tak spatřil zvenku u branky malého vlčáka, který zde stál a upřeně jej pozoroval. Byl mokrý a trochu zablácený, přičemž se dalo upozorovat, že se mírně chvěje zimou.

„Ahoj Runo, copak tady děláš?“ řekl blahosklonně Emil. Poznal, že se jedná o fenu, patřící jeho nejlepšímu příteli Davidu Havránkovi, který bydlel o dva domy dál, v podobné staročeské chalupě. Fena se však ani nehнула a dál upřeně zírala na Emila. Přistoupil blíže k brance.

„Tak co je? Co tady děláš psisko?“ houkl na ni zmateně, když v ten moment se Runa hlasitě rozštěkala. Emilovi to přišlo zvláštní, jelikož svého přítele Davida Havránka často navštěvoval a Runa jej velmi dobře znala. Teď se však zdálo, že je něčím podrážděná. Jako by cítila, že něco není v pořádku. Emil otevřel branku, ale fena nepřestávala vytrvale štekat. Navíc se od hlavy až k ocasu zježila.

„No tak Runo, co se...,“ nedořekl Emil, jelikož zaslechl povědomý hlas.

„Runo, k noze!“ křičel David Havránek, který téměř běžel z mírného kopce, směrem dolů. Když Runa spatřila hubeného na krátko ostříhaného zrzavého chlapíka, tak nepatrně zavrtěla ocasem, ale stále se zdála napružená.

„Kam tak chvátáš Dejve?“ Uchechtl se Emil. David přiskočil ke svému vlčákovi a nasadil mu vodítko. Hlasitě oddechoval a z širokého nosu mu ukápla nudle.

„Tak co se stalo Davide?!“ znervózněl Emil.

„U lípy... tam nahoře... u Fišara... leží tam mrtvola!“ oddechoval David, přičemž se Runa opět rozštěkala.

„Mrtvola?!“ Zhrozil se.

„Ano.“ Odvětil tiše David.

„Ksakru!“ Zaklel Emil a vběhl dovnitř zpět za branku, kterou za sebou zabouchl, až z toho málem upadla plastová schránka, na níž bylo vybledlým písmem napsáno VONDROVI.

„Kam běžíš?“ řekl zmateně David.

„Pro mobil, musím ihned ohledat místo činu a o všem informovat úředy!“ vykřikl a zmizel v domě. David Havránek jen nervózně postával před brankou a jeho fena nepřestávala hlasitě štěkat.

* * *

Emil stoupal do kopce poháněn zvědavostí, přičemž míjel staročeské chalupy, jimiž byl tento kopec za mostem odedávna posetý. Celá tato oblast se nacházela odříznutá za říčkou, proto se pro ni vžilo pojmenování Odkrojek. I přes mnohaletou tradici začínala většina místních obydlí postupně procházet značnými přestavbami. Základní stavební prvky však mnohdy zůstávaly až na výjimky neporušené. I chalupa Jany Vondrové prošla během let, ještě za života jejího zesnulého manžela, výraznou rekonstrukcí. Jednalo se hlavně o vnitřní zateplení stěn a zřízení kotelný ve sklepení. Tradiční kachlová kamna tak v kuchyni sloužila jako nostalgická dekorace.

Jedna z mála chalup, která výraznou renovací neprošla, byla právě ta nejvýše posazená, vedle níž se tyčila majestátní lípa. Měřila přes třicet metrů, avšak mnohem úctyhodnější se zdál její obvod, který činil bezmála deset metrů. V jeho středu se nacházela obrovská dutina, zpod níž čnely mohutné kořeny. Strom, jež zde stál již bezmála šest set let, však momentálně nepoutal Emilovu pozornost. Pohledem se zaměřil na asi padesátiletého statného muže, sedícího na lavičce a opřeného o bílou omítku obloženou dřevem. Jeho řídké prošedivělé vlasy vlály ve větru a svým zarudlým obličejem hleděl zdánlivě do prázdna.

„Zdravím Josefe,“ začal krapet zadýchaně Emil. Muž na něho pohlédl a pokynul hlavou. Leskly se mu opuchlé oči, což značilo dozrívající kocovinu.

„Asi se budeš chtít podívat na to tělo,“ řekl tiše Josef Fišar, majitel chalupy, pro nějž zdejší bydlení bylo již odedávna privilegiem.

„Ano, je třeba zajistit stopy. Nejprve to obhlédnu já a zanedlouho se ukáže několik mých kolegů, abychom to prošli pořádně.“ Vysvětlil Emil Cárek.

„Rozumím,“ odvětil Fišar.

„Tak kde leží, někde na louce nebo na zahradě?“ zajímal se Emil.

„Je... je ve stromě!“ vyhrkl Fišar.

„Cože?“ zdvihl obočí Cárek.

„Je zaklíněný v dutině naší lípy,“ doplnil odpověď Fišar.

„No sakra!“ vytřeštil oči Emil a opatrně se vydal za dům, přímo k dutině, která se nacházela uprostřed kmenu. Strom přes tuto „vadu na kráse“ i tak stále kvetl. Právě proto se jednalo o jednu z pamětihodností, jež se dala ve vesničce Telecí najít.

Opatrně nahlédl dovnitř, kde se mu naskytl pohled na tělo muže v zašpiněné černé pláštěnce. Oči měl dokořán otevřené stejně tak ústa. Na jeho čele, v místě, které nezahalovaly světlé vlasy v barvě slámy, se dala na první pohled vyzorovat čerstvá podlitina. Emil odstoupil. Neměl u sebe gumové rukavice, aby mohl tělo důkladněji ohledat. Jisté však bylo, že muže, jenž zde v průběhu noci vydechl naposled, osobně znal. Jednalo se o Petra Laštůvku, podnikatele z Brna, kterému patřila právě jedna ze staročeských chalup, jimiž oblast na Od-krojkou proslula. Ve skutečnosti většina z těchto obydlí v současnosti náležela lufťákům. Místní tak s oblibou přezdívali obyvatele větších měst, kteří skupovali v jejich obci pozemky, aby je poté mohli využívat k víkendovému odpočinku.

Petr Laštůvka patřil k těm movitějším z nich, což se odrazilo i na podobě jeho příbytku. Vnitřek prý vzal z gruntu, aby ani vzdáleně nepřipomínal tradiční staročeský interiér. Původní vzhled si tak stavba uchovala na pouhé vnější skořápce. Její střecha však byla neoblomně poseta fotovoltaickými panely, což poměrně hyzdilo estetický dojem.

Emil se rozhlédl po zahradě promáčené vytrvalými dešti. Zaznamenal několik stop. Zdálo se, že jde o obtisky holínek či galoší. Byly však viditelné pouze v promáčenějších místech zahrady. Emil usoudil, že pachatel zamířil směrem k asfaltové cestě, po které se sám před okamžikem přičítal. Obtisky bot na asfaltu zjevně smysl děš. Emil se ještě prošel po opačné straně zahrady, za níž se tyčil vysoký strmý kopec, na němž začínalo rozlehlé lesní pásmo.

„Jenom stěží by sem někdo přišel vrchem, zvlášť když lilo jako z konve!“ Konstatoval. Nebylo tak pochyb o tom, že pachatel musel přijít spodem. Jediná přístupová cesta vedla přes zabahněný most, na který toho rána Emil nevěřicně zíral z okna.

„Co to tam, jenom leží?“ podivil se, když spatřil v trávě jakýsi podlouhlý předmět. Opatrně přistoupil blíž a rozpoznal rýč s dřevěnou rukojetí.

„Že by vražedná zbraň?“ Pomyslel si. Rozhodl se na něj nesahat, pouze si pořídil pár fotek na svůj mobilní telefon.

Hned poté se otočil a zamířil k cestě. Prošel kolem Josefa Fišara, který na něho nechápavě pohlédl. Emil mu pouze naznačil, aby šel s ním. Společně tak chvátali dolů z kopce po asfaltové cestě, přičemž narazili na Davida Havránka, který mezi tím odvedl Runu do kotce na své zahradě. Cárek zaznamenal, jak jeho celoživotní přítel hodil nevraživý pohled na Josefa Fišara. Nesnášeli se. Nikdy tak úplně nepochopil proč, jelikož mu to David ani jednou pořádně nevysvětlil. Přisuzoval to tak ke klasické sousedské nevraživosti, která tradičně bují ve všech společenských vrstvách.

„Jsi vzhůru nějak časně, to nebývá zvykem, vlastně mi to dost smrdí!“ podotkl popudlivě Fišar na adresu Davida. Ten se však jen ušklíbl.

„Komupak to dnes našli mrtvolu na pozemku? Nějak si nemohu vzpomenout.“ Odvětil rej pavě Havránek.

„A kdopak se to ráno objevil u mé chalupy a začal vrískat, že je ve stromě mrtvej chlap?“ zařval popuzeně Fišar.

„Hledal jsem svého čokla a náhodou se koukl do dutiny lípy, no a co tam nezahlédnu, neleží tam jako tradičně vožralej Fišar, ale je tam mrtvola!“ Pokračoval Havránek.

„Ty šmejde jeden!“ zrudl Fišar a už se chtěl na souseda vrhnout, ale Emil celou potyčku zastavil.

„Teď není čas na vaše žabomyší války! Na tom kopci zařval v noci chlap! A já se obávám, že vrahem je někdo, kdo bydlí tady na Odkrojuku!“ Řekl bez skrupulí Emil. Oba muži ztichli. „Teď musíme dolů k mostu, jestli se skutečně potvrdí to, o čem jsem už skoro na sto procent přesvědčen, tak jsme všichni v pořádné kaši!“ dodal Emil a naznačil, aby se vydali směrem k mostu. Když přistoupili k rozvodněné říčce tak se Fišar zděsil.

„Ale do háje! Málem se vylila!“ rozhodil rukama.

„Jo, ale tobě by nic nehrozilo, ty si vegetuješ až tam nahoře,“ odvětil mu polohlasně Havránek. Emil mu naznačil, aby nerozdmýchával další rozmíšky, po čemž začal pečlivě zkoumat uhlazený nános bahna.

„Je to tak jak jsem tušil, po mostě nikdo přejít nemohl, není tam ani náznak stopy!“

„Co když to ten vrah stihl udělat dřív, než se to bláto vyvalilo na most?“ podotkl opatrně David.

„To je možné, proto sem již jedou technici a policejní lékař, aby určili čas smrti. Já jsem však mezitím koukal na meteoradar a dle něj přestalo pršet včera kolem dvanácté v noci. Takže někdy před tím nebo tou dobou musel být most na nějaký čas zaplaven vodou, díky čemuž se na něm usadilo bahno,“ odkašlal si Cárek. „Jestli byl ten muž zavražděn až po dvanácté hodině, vrah by neměl jinou možnost než tím bahnem projít, což by dozajista zanechalo, alespoň minimální stopu.“ Zakončil věcně. Fišar i Havránek na něho nevěřícně civěli.

„Ale co když se vrah dostal pryč přes vodu, a ne po mostě!“ zpochybnil jeho teorii David.

„Nebo někdo sestoupil z kopců dolů a pak zmizel vrchem!“ dodal Fišar.

„Přes vodu by se jen těžko přebrodiv, podívej se, jak je rozvodněná. A rozhodně se sem nemohl dostat vrchem, terén byl promáčený, dozajista by za sebou zanechal spoustu stop. Nenašel jsem ani známku toho, že by někdo přišel z hora od lesů.“ Zboursal během okamžiku jejich teorie Emil a zatvářil se poněkud nervózně.

„Takže vrah je tady na Odkrojku!“ konstatoval Havránek a opět hodil nevybíravý pohled na Fišara, který mezi tím celý zbledl.

„To netvrdím, stále nevíme čas smrti, až budeme vědět, kdy alespoň přibližně Laštůvka zemřel, můžeme tu rozjíždět nějaké teorie.“ Uklidnil muže Emil a zdálky již zahlédl policejní vozidlo, za nímž se k Odkrojku řítila i policejní dodávka. „Uhněte z cesty, už jsou tady,“ křiknul.

Emil se zdržoval několik metrů od místa činu a pozoroval tři policejní techniky, kteří zajišťovali stopy. Druhá partička policistů procházela opuštěnou chalupu zabitého. Opodál postával Josef Fišar s manželkou Lenkou. Zatímco on vypadal, jako by měl během několika okamžiků vyzvrátit kompletní obsah svého žaludku, ona se tvářila absolutně klidně a vyrovnaně. Na rozdíl od zavalitého Fišara měla velmi drobnou postavu a její pleť zářila měsíčně bílým odstínem. Skoro jako by vůbec nechodila na slunce. Věkový rozdíl mezi manželi byl zjevný na první pohled. Fišar již přesáhl padesátku a vlasy mu značně šedly, přičemž Lenka se narodila téměř o deset let déle. Z vlasů měla upletený pevný kaštanový cop bez jediné stopy po šedém vlásku. Emilovi vždy trochu vrtalo hlavou, co na tom zavalitém zpitárovi viděla, když si jej před lety brala.

O kus dál postával David Havránek, který každou chvíli věnoval nevlídný pohled svému sokovi. Skoro tak ani nevnímal Janu Vondrovou, která se mezi tím již také dozvěděla o nešťastné události z předchozí noci. Když ji Emil zahlédl přicházet, tak na ni jen z dálky mávnul. Musel však zůstat poblíž místa činu.